

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր իննսունյոթերորդ

Մարգարեական բացահայտում. Քրիստոսի երկրորդ հավաքումը և իսլամի էսխատոլոգիական դերը Հայտնության պատմության մեջ

Jeff Pippenger

2024-04-29

Այժմ մենք ճանաչում ենք, որ յոթ որոտների կողմից ներկայացված իրադարձություններից մեկը Քրիստոսի գործն է՝ Իր ժողովրդին երկրորդ անգամ հավաքելու, որը Նա սկսեց կատարել 2023 թվականի հուլիսին: Միլլերական պատմությունը ցույց է տալիս, որ այս գործն իրականացվում է իսլամի պատերազմի՝ որպես լուրի խորապատկերի պայմաններում:

Լուրը Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է, որը բացվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, սակայն այդ լուրը փոխանցվում է երրորդ վայի լուրով (տեղադրված է նրա համատեքստում): Հենց այն ժամանակ, երբ Տերը 1849 թվականին երկրորդ անգամ մեկնում էր Իր ձեռքը, Քույր Ուայթը մեկնաբանում էր զայրացած ազգերի սասանումը, որը իսլամի խորհրդանիշն է:

«1848 թվականի դեկտեմբերի 16-ին Տերը ինձ ցույց տվեց երկնքի գորությունների սասանումը: Ես տեսա, որ երբ Տերը, տալով Մատթեոսի, Մարկոսի և Լուկասի կողմից արձանագրված նշանները, ասաց՝ «երկինք», Նա նկատի ուներ երկինքը, և երբ ասաց՝ «երկիր», Նա նկատի ուներ երկիրը: Երկնքի գորություններն են արևը, լուսինը և աստղերը: Դրանք իշխում են երկնքում: Երկրի գորություններն այնքա՛ն են, որոնք իշխում են երկրի վրա: Երկնքի գորությունները պիտի սասանվեն Աստծու ձայնից: Այն ժամանակ արևը, լուսինը և աստղերը պիտի շարժվեն իրենց տեղերից: Դրանք պիտի չանցնեն, այլ պիտի սասանվեն Աստծու ձայնից:»

«Մուր, ծանր ամպեր բարձրացան և բախվեցին միմյանց: Մթնոլորտը բաժանվեց և ետ գլորվեց, ապա մենք կարողացանք վեր նայել Օրիոնի այն բաց տարածության միջով, որտեղից գալիս էր Աստծո ձայնը: Մուրք Քաղաքը պիտի իջնի այդ բաց տարածության միջով: Ես տեսա, որ երկրի գորություններն այժմ սասանվում են, և որ դեպքերը գալիս են իրենց կարգով: Պատերազմը և պատերազմի լուրերը, սուրը, սովը և ժանտախտը նախ պիտի սասանեն երկրի գորությունները, ապա Աստծո ձայնը պիտի սասանի արևը, լուսինը և աստղերը, և նաև այս երկիրը: Ես տեսա, որ Եվրոպայում գորությունների սասանումը, ինչպես ոմանք ուսուցանում են, երկնքի գորությունների սասանումը չէ, այլ բարկացած ազգերի սասանումն է»: Վաղ Գրվածքներ, 41:

Պատմաբանները հաստատում են, որ այն, ինչ 1848 թվականին ցնցում էր Եվրոպայի ազգերին, իսլամի գորքերի գործունեությունն էր, որովհետև մարգարեաբար նրանք խորհրդանշված են որպես այն ուժը, որ բարկացնում է ազգերին: Տիրոջ՝ Իր ձեռքը երկրորդ անգամ մեկնելու առաջին վկայության մեջ, 1840-ից 1844 թվականների պատմության ընթացքում, Կեսգիշերային Աղաղակի լուրը հասավ Էքսերերի

ճամբարային ժողովին: Այնտեղից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը այդ լուրը մակընթացային ալիքի պես տարածվեց Միացյալ Նահանգների արևելյան ծովափով: Այդ շարժումը նախապատկերված էր Քրիստոսի հաղթական մուտքով Երուսաղեմ, և էշն էր, որ Քրիստոսին տարավ Երուսաղեմ:

Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը ներկայացնում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության ամբողջ մարգարեական պատգամը, սակայն այդ Հայտնությունը դրված է երրորդ վայի իսլամի՝ ազգերին բարկացնող գործոնի համատեքստում, որովհետև հենց իսլամն է կրում այն պատգամը, որը Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է: Հիսուսը Հուդայի ցեղից եղող Առյուծն է, և Նա կապված է «ավանակի» պատգամին:

Հուդա՛, քեզ պիտի գովաբանեն քո եղբայրները. քո ձեռքը պիտի լինի քո թշնամիների պարանոցի վրա. քո հոր որդիները պիտի խոնարհվեն քո առաջ: Հուդան առյուծի ձագ է. ավարից, որոյա՛կ իմ, դու վեր ելար. նա կքեց, պառկեց առյուծի պես և ծեր առյուծի պես. ո՛վ պիտի նրան արթնացնի: Գավազանը չպիտի հեռանա Հուդայից, և օրենսդիրը՝ նրա ոտքերի միջից, մինչև որ գա Մելովը. և ժողովուրդների հնազանդությունը նրան պիտի լինի: Իր ավանակի քուռակը որթատունկին կապելով, և իր էշի քուռակը՝ ընտիր որթին, նա իր հանդերձները լվաց գինու մեջ, և իր զգեստները՝ խաղողի արյան մեջ: Նրա աչքերը գինուց կարմիր պիտի լինեն, և նրա ատամները՝ կաթից սպիտակ: Ծննդոց 49:8-12.

Հուդայի միջոցով է, որ իրականացվում է «ժողովուրդների հավաքվելը»: Քրիստոսը, որպես Հուդա, նաև «Որթատունկն» է, և «ընտիր որթը» կապված է «էշի քուռակին»: Նրա «պատմությանները» լվացվում են «գինու» մեջ, որը «խաղողի արյունն» էր: Քրիստոսը սկսեց թափել Իր արյունը Գեթսեմանիում, երբ արյուն քրտնեց, և Գեթսեմանի նշանակում է «ձիթհան»: Գեթսեմանիից մինչև խաչ Նա թափեց Իր թանկագին արյունը, որպեսզի բոլոր մարդկանց Իր մոտ հավաքի:

Այժմ է այս աշխարհի դատաստանը. այժմ այս աշխարհի իշխանը դուրս պիտի նետվի: Եվ ես, երբ երկրից վեր բարձրացվեմ, բոլոր մարդկանց ինձ մոտ պիտի ձգեն: Ասաց սա՝ նշելով, թե ինչ մահով պիտի մեռնեն: Հովհաննես 12:31-33.

Քրիստոսի՝ բոլոր մարդկանց Իրեն քաշելու գործը երկփուլ ընթացք է, որովհետև նախ՝ Նա հավաքում է «Իսրայելի վտարանդիներին», ապա նրանց գործածում է որպես դրոշմ Իր մյուս հոտը դեպի Իրեն ձգելու համար:

Ես բարի հովիվն եմ, և ճանաչում եմ իմ ոչխարներին, և նրանք ճանաչում են ինձ: Ինչպես Հայրն է ճանաչում ինձ, այնպես էլ ես եմ ճանաչում Հորը. և իմ կյանքը դնում եմ ոչխարների համար: Եվ ուրիշ ոչխարներ էլ ունեմ, որոնք այս փարախից չեն. նրանց ևս պետք է բերեմ, և նրանք պիտի լսեն իմ ձայնը. և պիտի լինի մեկ հոտ և մեկ հովիվ: Հովհաննես 10:14-16.

Հարյուր քառասունչորս հազարը այն «ոչխարներն» են, որ ճանաչում են Նրան: «Այլ ոչխարները» Նրա հոտն են, որոնք դուրս են գալիս Բաբելոնից, երբ տեսնում և լսում են դրոշմը: Նախքան Նա կբարձրացնի Իր դրոշմը, որոնք Իր ոչխարներն են, Նա նախ նրանց հավաքում է երկրորդ անգամ: Սրբազան պատմության այդ գիծը համընկնում է

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարների հետ, և, հետևաբար, համընկնում է քառասուներորդ համարի թաքնված պատմության հետ: Այն ներկայացնում է ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի գիծը, որն ընթանում է ուխտագանգ բողոքական եղջյուրի պատմության, ուխտագանգ հանրապետական եղջյուրի և Տյուրոսի պոռնիկի գալստյան շրջանակներում՝ քառասունմեկերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ: Ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի գիծը ներկայացնում է թե՛ պատմությունը, թե՛ նաև այն պատգամը, որի մեջ հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են:

«Իսրայելի վտարանդիները» ներկայացնում են մի շարք՝ հակադրությամբ «ծաղրողների ժողովի», ինչպես նրանց բնորոշում է Երեմիան, կամ ինչպես Հովհաննեսը Հայտնության երկրորդ և երրորդ գլուխներում նրանց կոչում է «սատանայի ժողովարան», որտեղ խոսքը ուղղված է Զմյուռնիայի և Փիլադելֆիայի եկեղեցիներին: Փիլադելֆիացիները ներկայացնում են Հայտնության յոթերորդ գլխի «հարյուր քառասունչորս հազարը», իսկ Զմյուռնիան նույն գլխի «մեծ բազմությունն» է, որին հնարավոր չէ թվով հաշվել: Վերջին օրերում փրկագնվածների այս երկու դասերը վիճաբանության մեջ են նրանց հետ, ովքեր ստում են, և ովքեր գտնվում են սատանայի ժողովարանում ու պնդում են, թե իրենք Աստծո ժողովուրդն են, որովհետև ասում են, թե իրենք հրեաներ են:

Իսկական բողոքական եղջյուրի գիծը կազմված է այն հակամարտությունից, որ գոյություն ունի իրենց և նախկին ուխտի ժողովրդի միջև, որին այդ ժամանակ շրջանցում են: Նույն պատմության մեջ հավատարիմները նաև հակամարտության մեջ են ուխտադրուժ բողոքականության և կաթոլիկության գծի հետ: Այդ երեք կրոնական միավորները ներկայացնում են վիշապին, գազանին և սուտ մարգարեին՝ միկրոմակարդակում, իսկական բողոքական եղջյուրի գծի ներսում:

«Ես տեսա, որ անվանական եկեղեցին և անվանական ադվենտիստները, Հուդայի պես, մեզ կմատնեն կաթոլիկներին, որպեսզի ձեռք բերեն նրանց ազդեցությունը ճշմարտության դեմ ելնելու համար: Այդ ժամանակ սրբերը կլինեն մի աննշան ժողովուրդ, կաթոլիկներին քիչ հայտնի. սակայն եկեղեցիները և անվանական ադվենտիստները, որոնք գիտեն մեր հավատքի և սովորությունների մասին (քանզի նրանք ասում էին մեզ շաբաթի պատճառով, որովհետև չէին կարող այն հերքել), կմատնեն սրբերին և նրանց մասին կգեկուցեն կաթոլիկներին՝ որպես այնպիսիների, որոնք արհամարհում են ժողովրդի հաստատությունները. այսինքն՝ որ նրանք պահում են շաբաթը և արհամարհում կիրակին»: Spalding and Magan, 1, 2.

Մենք այս հատվածին արդեն անդրադարձել ենք և այդ անելիս արձանագրել ենք, որ «անվանական եկեղեցի» արտահայտությունն ու «անվանական ադվենտիստ» արտահայտությունը այն ժամանակ, երբ Քույր Ուայթը գրեց այդ խոսքերը, կունենային այլ իմաստ և կիրառություն: Սակայն մարգարեները ավելի շատ խոսել են վերջին օրերի համար, քան իրենց սեփական պատմության համար, ուստի այս հատվածում վերջին օրերի անվանական եկեղեցին կլինի ուխտադրուժ բողոքականությունը: «Անվանական» բառը նշանակում է «միայն անունով»:

Այսպես կոչված բողոքական եկեղեցին 1844 թվականին դադարեց Հռոմի դեմ բողոքելուց, երբ նրանք ապստամբեցին՝ հավատքով Սրբոց Սրբոցը մտնելու դեմ, որտեղ կարող էին ճանաչել, որ յոթերորդ օրվա շաբաթն է երկրպագության ճիշտ օրը: Փոխարենը նրանք պահպանեցին արևի պաշտամունքը, որը կաթոլիկության նշանն է: Անհնար է «բողոքել» Հռոմի դեմ, ինչը «բողոքական» բառի միակ սահմանումն է, եթե ընդունել էք նրա իշխանության խորհրդանիշը, որը հռոմեական եկեղեցին բազմիցս մատնանշել է որպես Աստվածաշնչում երկրպագության օրը յոթերորդ օրվա շաբաթից կիրակի փոխելու իր իշխանությունը:

«Անվանական աղվենտիստները» նրանք են, ովքեր դավանում են, թե Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներ են, սակայն նրանք նույնացվում են նաև Հուդայի հետ, որը խորհրդանիշն է այն աշակերտի, որ դավաճանել է իր դավանությանը: Անվանական Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին պիտի ատի «սրբերին», և այդ սրբերը այնուհետև «կլինեն մի աննշան ժողովուրդ»: Նրանք ատում են աննշան սրբերին «Շաբաթի պատճառով», մի ճշմարտության, որ չեն կարող «հերքել»: Քույր Ուայթի պատմության մեջ Շաբաթի ճշմարտությունը յոթերորդ օրվա Շաբաթն էր, սակայն այն նախապատկերում է վերջին օրերի Շաբաթի ճշմարտությունը, որը չի կարող հերքվել, և դա այն վարդապետությունն է, որ առաջինը մերժվեց Լատդիկեական Յոթերորդ օրվա աղվենտիզմի կողմից՝ 1863 թվականի իրենց ապստամբության մեջ: Այդ վարդապետությունը առաջին հիմնարար ճշմարտությունն էր, որ հայտնաբերվեց Ուիլյամ Միլլերի կողմից, և այն ներկայացնում է աղվենտիզմի այն հիմնարար ճշմարտությունները, որոնցով անվանական աղվենտիստները հրաժարվում են ընթանալ, ինչպես ներկայացված է Երեմիայի հին շավիղներով: Այդ Շաբաթի ճշմարտությունը Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակներն» են:

Ճշմարիտ բողոքականության այն գիծը, որը կազմված է Փիլադելֆիայից և Զմյուռնիայից, մատնվում է նրանց կողմից, ովքեր ներկայացված են որպես Հուդա: Հուդան ուխտեց երեք անգամ մատնել Հիսուսին՝ այդպիսով ցույց տալով աստիճանական մի մատնություն, որը նախորդեց խաչին և իր ավարտին հասավ այնտեղ: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնվեցերորդ համարը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը, որի նախատիպը խաչն էր: Ուստի այն համարներում, որոնք նախորդում են տասնվեցերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքին, որը նաև քառասունմեկերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքն է, վերջին օրերի սրբերի վրա բերվում է եռաստիճան մատնություն: Մատնությունը տեղի է ունենում այն ժամանակահատվածում, երբ Տերը երկրորդ անգամ հավաքում է Իր վերջին օրերի դրոշը:

Եվ այն օրը կլինի Հեսեի արմատը, որը կանգնած կլինի որպես դրոշ ժողովուրդների համար. նրան կդիմեն հեթանոսները, և նրա հանգիստը փառավոր կլինի: Եվ այն օրը կլինի, որ Տերը երկրորդ անգամ իր ձեռքը կմեկնի՝ վերադարձնելու իր ժողովրդի մնացորդը, որ մնացած կլինի Ասորեստանից, և Եգիպտոսից, և Փատրոսից, և Քուշից, և Եդամից, և Սենաարից, և Համաթից, և ծովի կղզիներից: Եվ նա դրոշ կբարձրացնի ազգերի համար, և կհավաքի Իսրայելի արտաքսվածներին, և երկրի չորս ծագերից մեկտեղ կհավաքի Հուդայի ցրվածներին:

Եփրեմի նախանձը ևս կվերանա, և Հուդայի հակառակորդները կվերանան. Եփրեմը չի նախանձի Հուդային, և Հուդան չի նեղացնի Եփրեմին: Բայց նրանք կթոշեն դեպի արևմուտք՝ փղշտացիների ուսերի վրա. միասին կթալանեն արևելքի որդիներին. իրենց ձեռքը կդնեն Եդոմի և Մովաբի վրա, և Ամմոնի որդիները կհնազանդվեն նրանց: Եսայիա 11:10–14.

Եսայիան այս հատվածի պատմական միջավայրը նշում է տասներորդ համարում՝ «այն օրը» արտահայտությամբ: Հետևաբար այդ «օրը» նույնացվել է տասներորդ համարին նախորդող համարներում: Երբ այս հատուկ մարգարեական պատումը հետագծում ենք դեպի այն հղումը, որը մեզ հնարավորություն է տալիս որոշելու, թե երբ է «այն օրը», հասնում ենք տասներորդ գլխի առաջին համարին:

Վա՛յ նրանց, ովքեր անիրավ վճիռներ են արձակում և ծանր կեղեքանք են գրում, որ իրենք իսկ սահմանել են: Եսայիա 10:1.

Սպիտակ քույրը այս համարի «անիրավ հրամանը» նույնացնում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի հետ.

«Կուռքի շաբաթ է հաստատվել, ինչպես որ Դուրայի դաշտում կանգնեցվեց ոսկե արձանը: Եվ ինչպես Բաբելոնի թագավոր Նաբուգոդոնոսորը հրաման արձակեց, որ բոլոր նրանք, ովքեր չեն խոնարհվի և չեն երկրպագի այդ արձանին, պետք է սպանվեն, այնպես էլ կհռչակվի, որ բոլոր նրանք, ովքեր հարգանք չեն ցուցաբերի կիրակնօրյա հաստատության հանդեպ, կպատժվեն բանտարկությամբ և մահով: Այսպես Տիրոջ շաբաթը ոտնակոխ է արվում: Բայց Տերը հայտարարել է. «Վա՛յ նրանց, որ անիրավ վճիռներ են արձակում և գրում են այն չարչարանքը, որ իրենք են սահմանել» [Եսայիա 10:1]: [Սովոնիա 1:14–18]» Manuscript Releases, հատոր 14, 92:

Տերն Իր ժողովրդին երկրորդ անգամ հավաքելու համատեքստը դրվում է մոտեցող կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի պատմության մեջ, որովհետև Եսայիան տասներորդ գլխի տասներկուերորդ համարում խոսում է այն մասին, որ Տերն ավարտում է մի գործ Իր ժողովրդի մեջ՝ նախքան Իր դատաստանական վճիռը բերելը անիրավ հրամանի ժամանակ, որը կիրակնօրյա օրենքն է:

Ուստի պիտի լինի, որ երբ Տերը կատարի Իր ամբողջ գործը Սիոն լեռան վրա և Երուսաղեմում, Ես պիտի պատժեմ Ասորեստանի թագավորի հանդուգն սրտի պտուղը և նրա ամբարտավան հայացքի փառքը: Եսայիա 10:12.

«Սիոնի և Երուսաղեմի վրա գործը», որ Տերը «կատարում է» նախքան պապականության պատիժը կսկսվի կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքադրումն է: Եզեկիելի իններորդ գլխում գրագրի թանաքաման ունեցող մարդը շրջում է Երուսաղեմով՝ նշան դնելով նրանց վրա, «որ հեծեժում և աղաղակում են երկրի մեջ» և եկեղեցու մեջ կատարվող բոլոր պղծությունների համար: Այդ գործը ներառում է նաև Տիրոջ կողմից Իսրայելի ցրվածներին երկրորդ անգամ մեկտեղ հավաքելու ընթացքը: Նա նրանց հավաքում է երկրի չորս անկյուններից, իսկ «երկրի չորս անկյունները» ներկայացված են ութ աշխարհագրական տարածքներով: Ութը գազանի

պատկերի փորձության ընթացքի խորհրդանիշն է, այդպիսով ցույց տալով, որ նրանց վերջնական հավաքումը, որոնք պետք է լինեին դրոշ, տեղի է ունենում այն ժամանակաշրջանում, երբ երկրի վրա իրականացվում է գազանի պատկերի փորձությունը:

«Եփրեմը» ներկայացնող միասնությունը, երբ «չի նախանձում Հուդային, և Հուդան» «չի նեղում Եփրեմին», տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ Հուդայի հակառակորդները կտրվում են: Մարգարեաբար՝ նախկին ուխտի ժողովուրդը, որ ներկայացված է Հուդայով, կամ Սատանայի ժողովարանը, կամ ծաղրողների հավաքությո՜րը, կամ միլլերական պատմության բողոքականները, կամ Քրիստոսի պատմության հրեաները, «կտրվում են» առաջին հիասթափության ժամանակ: Երբ Երեմիան ներկայացնում է հենց այդ պատմությունը, նրան հանձնարարվում է, որ երբեք չի կարող վերադառնալ ծաղրողների հավաքությո՜րին, թեև նրանք կարող էին վերադառնալ դեպի նա, եթե ընտրեին ապաշխարել:

2020 թվականի հուլիսի 18-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը Տերը երկրորդ անգամ հավաքում է Իր վերջին օրերի ժողովրդին: Նա նրանց հավաքում է աշխարհի բոլոր կողմերից՝ այն ժամանակաշրջանում, երբ ավարտին է հասցնում Իր ամբողջ գործը Հուդայի և Երուսաղեմի վրա: Այդ կնիքադրման ժամանակում Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը կլինի աննկատ, սակայն, այնուամենայնիվ, կհանդիպի եռակի միության, որը հակադրվում է նրանց գործին:

Կաթոլիկությունը եռակի միության գազանն է, և նրա դուստրերից մեկը այն խավն է, որը Քույր Ուայթը նույնացնում է որպես անվանական եկեղեցի: Նրանք ներկայացնում են սուտ մարգարեին: Անվանական լաոդիկեացի ադվենտիստները, որ ներկայացված են Հուդայով, այս պատկերացման մեջ վիշապն են: 1863 թվականի ապստամբությունը նախատիպավորվեց հին Իսրայելի ապստամբությամբ առաջին Կադեշում, երբ նրանք ընտրեցին մերժել Հեսուի և Քաղեբի լուրը և վերադառնալ Եգիպտոս: Եգիպտոսը վիշապի խորհրդանիշ է:

Մարդո՛ւ որդի, երեսդ դարձրու Եգիպտոսի թագավոր փարավոնի դեմ և մարգարեացիր նրա դեմ ու ամբողջ Եգիպտոսի դեմ: Խոսի՛ր և ասա՛ . այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա ես քո դեմ եմ, ո՛վ Եգիպտոսի թագավոր փարավոն, մեծ վիշապ, որ պառկած է իր գետերի մեջ, և որ ասել է. «Իմ գետն իմն է, և ես այն ինձ համար եմ ստեղծել»: Եզեկիել 29:2, 3.

Կադեշում տեղի ունեցած ապստամբությունը ներկայացնում էր փորձության մի ընթացքի տասներորդ փորձությունը, որը պատճառ դարձավ Եգիպտոսից դուրս բերված ընտրյալ ժողովրդի մերժմանն ու մահվանը, և նախապատկերում էր այն փորձության ընթացքի վերջին փորձությունը, որ բերվեց Ֆիլադելֆիական միլլերիական ադվենտիզմի վրա 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին և ավարտվեց 1863 թվականի ապստամբությամբ: Հին Իսրայելի պատմության հենց վերջում հրեաները «աղաղակեցին. «Վերացրո՛ւ նրան, վերացրո՛ւ նրան, խաչի՛ր նրան»: Պիղատոսը նրանց ասաց. «Ձեր Թագավորի՞ն խաչեմ»: Քահանայապետները պատասխանեցին. «Մենք

թագավոր չունենք, բացի Կեսարից»։ Առաջին ապստամբության և վերջին ապստամբության ժամանակ նախկին ուխտի ժողովուրդը ընտրեց իր թագավոր ճանաչել վիշապի խորհրդանիշը (Եգիպտոսը և հեթանոսական Հռոմը)։

2020 թվականի հուլիսի 18-ին «Հուդայի հակառակորդները» «կտրվեցին», և հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը կանգնեցվեց։ Մնում էր միայն, որ տաճարը մաքրվեր՝ նախքան Ուխտի Պատգամաբերի հանկարծակի գալը Իր տաճարը։ Միլլերիական պատմության տաճարը կանգնեցվեց քառասունվեց տարում՝ 1798-ից մինչև 1844 թվականը։ 1844 թվականի ապրիլի 19-ի առաջին հիասթափության ժամանակ բողոքականները կտրվեցին և դարձան սատանայի ժողովարանի, ծաղրողների հավաքի, Հռոմի մի դստեր մաս։ Այդ պահից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը տեղի ունեցավ մաքրման մի գործընթաց՝ նախքան հավատարիմների՝ Քրիստոսին հետևելը դեպի Ամենասուրբ Տեղը, որպեսզի Նա կատարեր Իր Աստվածությունը նրանց մարդկությանը միացնելու գործը։

Ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի պատմությունը, որը երկրորդ անգամ է հավաքվում հենց անիրավ հրամանից առաջ, որպեսզի լինի այն դրոշը, որ Աստված գործածում է Իր մյուս հոտը Բաբելոնից դուրս կանչելու համար, տեղի է ունենում նույն ժամանակաշրջանում, երբ ուխտադրուժ հանրապետական և բողոքական եղջյուրները միանում են իրար, գործելով հոգևոր պոռնկություն, և այսպիսով դառնալով մեկ մարմին, կամ մեկ տաճար, որը զագանի պատկերն է։ Աստծո տաճարը միևնույն ժամանակ ձևավորում է Քրիստոսի պատկերը։

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում։

Տիրոջից Երեմիային եկած խոսքը՝ ասելով. «Կանգնի՛ր Տիրոջ տան դարպասի մոտ և այնտեղ հռչակի՛ր այս խոսքը ու ասա՛ . “Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ բոլոր Հուդայեցիներ, որ մտնում եք այս դռներով՝ Տիրոջը երկրպագելու համար։ Այսպես է ասում Զորաց Տերը՝ Իսրայելի Աստվածը. սրբագրեցե՛ք ձեր ճանապարհները և ձեր գործերը, և Ես ձեզ պիտի բնակեցնեմ այս տեղում։ Մի՛ վստահեք սուտ խոսքերին՝ ասելով. «Տիրոջ տաճա՛րն է, Տիրոջ տաճա՛րն է, Տիրոջ տաճա՛րն է սրանք»։ Որովհետև եթե դուք իսկապես սրբագրեք ձեր ճանապարհները և ձեր գործերը, եթե դուք իսկապես արդար դատաստան կատարեք մարդու և նրա մերձավորի միջև, եթե չճնշեք պանդուխտին, որբին և այրուն, և այս տեղում անմեղ արյուն չթափեք, և ձեր իսկ վնասի համար ուրիշ աստվածների հետևից չգնաք, այնժամ Ես ձեզ պիտի բնակեցնեմ այս տեղում, այն երկրում, որ տվել եմ ձեր հայրերին՝ հավիտյանս հավիտենից։ Ահա՛ , դուք վստահում եք սուտ խոսքերին, որոնք օգուտ տալ չեն կարող։ Մի՛ թե պիտի գողանաք, սպանեք, շնություն գործեք, սուտ երդվեք, խունկ ծխեք Բահադին և գնաք ուրիշ աստվածների հետևից, որոնց չեք ճանաչել, ապա գաք և կանգնեք Իմ առաջ այս տանը, որ Իմ անունով է կոչվում, և ասեք. «Մենք ազատված ենք այս բոլոր պղծությունները գործելու համար»։ Մի՛ թե այս տունը, որ Իմ անունով է կոչվում, ձեր աչքերում ավազակների որջ է դարձել։ Ահա՛ , Ես էլ եմ տեսել դա»,— ասում է Տերը։

Բայց հիմա գնացե՛ք իմ այն տեղը, որ Մելովում էր, ուր սկզբում դրեցի իմ անունը, և տեսե՛ք, թե ինչ արեցի նրան իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի ամբարշտության պատճառով: Եվ այժմ, որովհետև դուք արեցիք այս բոլոր գործերը, ասում է Տերը, և ես ձեզ հետ խոսեցի՝ վաղ առավոտից վեր կենալով ու խոսելով, բայց դուք չլսեցիք, և ես կանչեցի ձեզ, բայց դուք չպատասխանեցիք, դրա համար ես այս տանը, որ կոչվում է իմ անունով, որի վրա դուք ապավինում էք, և այն տեղին, որ ես տվեցի ձեզ ու ձեր հայրերին, կանեմ այնպես, ինչպես արեցի Մելովին: Եվ ես ձեզ կվտարեմ իմ աչքի առաջից, ինչպես վտարել եմ ձեր բոլոր եղբայրներին, այսինքն՝ Եփրեմի ամբողջ սերունդը: Ուստի մի՛ աղոթիր այս ժողովրդի համար, և մի՛ բարձրացրու նրանց համար աղաղակ կամ աղոթք, և մի՛ բարեխոսի՛ր ինձ մոտ, որովհետև ես քեզ չեմ լսելու: Չե՞ս տեսնում, թե ինչ են անում նրանք Հուդայի քաղաքներում և Երուսաղեմի փողոցներում: Երեմիա 7:1–17.